

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

МАХАЛОТО НА ВЪЗМЕЗДИЕТО

80 години от произнасянето на присъди на политици от Народния съд

Антон ГИЦОВ

Народният съд, създаден с наредба-закон на правителството на Отечествения фронт от 30 септември 1944 г. „за съдене виновниците за въвличане на България в световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея“, е едно от най-дискутираните събития в българската история.

Наредбата-закон е одобрена с Указ № 22 в името на Негово Величество царя от регентите на България.

Образувани са 13 върховни състава на Народния съд. По-важните, по които се издават най-суровите смъртни присъди, са първи върховен състав - за съдене на министрите в периода 1 януари 1941 г. - 9 септември 1944 г., регентите и царските съветници, втори - за съдене на депутатите от XXV Народно събрание и тринадесети - за съдене на жандармеристите за преследването и убийствата на партизани.

Всяка година около 1 февруари, когато през 1945 г. са произнесени присъдите срещу регенти, министри и депутати, много от тях смъртни, в медиите се разгарят ожесточени дебати, в които преобладават гласовете на онези, които утвърждават: този съд е незаконен, защото противоречал на Търновската конституция, която не разрешавала извънредни съдилища; той е мракобесен, защото обезглавил цвета на нацията. За неговото създаване и провеждане се обвиняват комунистите, въпреки че БРП (к) има само четирима от шестнайсет представители в тогавашното правителство на Кимон Георгиев. Те посочват, че Народният съд осъжда на смърт 2730 души, докато на Нюрнбергския процес на смърт са осъдени само 12 души.

Фактите обаче са малко по-различни.

На стр. 2

АЛЯСКА – ПРОДАДЕНА ИЛИ ДАДЕНА ПОД НАЕМ?

На стр. 12

Не успявам да разбера народа си, който се е капсулирал в себе си и си въобразява, че каквито и бури да минават през света, той си седи на завет и ще дойде Спасител на бял кон да го спаси. Няма никакво основание и логика в подобно отношение.

Много пъти съм казвала, че България е на съдбовен кръстопът. Бурята вече е факт, а ние сме в околото ѝ. Въпросът е дали ще оцелеем след нея или не.

Русофилите в България са романтици. Представят си как Червената армия идва на Дунав и ни спасява от лошите САЩ, раздава строги, но справедливи присъди на крадците от прехода и ни слага някой добър чичо

Елена ГУНЧЕВА-ГРИВОВА

да ни управлява, като ни връща безплатното образование, здравеопазване и стандарт на живот. Няма да стане така. И то заради нас самите.

Колко от нас се противопоставят на случващото се? Колко се мятат от малоумна партия на малоумна партия и вярват на измамници? Колко

ПРЕДИ ВСИЧКО – СБОГОМ НА ИЛЮЗИИТЕ

от нас се вдигнаха да протестират срещу американските бази, членството в ЕС и НАТО? Впрочем сега голяма част от българите са против ЕС, но само и единствено защото не им донесе тоя просперитет, който очакваха.

За да оцелеем, трябва да погледнем истината в очите. Да осъзнаем какви сме, къде сме и спешно да предприемем действия да оцелеем. А с продажната и предателска политическа каста това няма как да стане. Не се лъжете по политиките в парламента! Всички там

СА ЕДНО И СЪЩО НЕЩО, просто са си разпределили ролите на доброто и лошото ченге.

Когато геополитиката наложи промените, вече няма да има руснаци, които да си спомнят как дядо им или прадедо им е загинал за Освобождението на България. Ще има обаче руснаци, които много пряко ще помнят как изпращахме техните оръжия, които ни бяха подарили, на Украйна. Ще има руснаци, които ще помнят санкциите, които им наложихме. Обидите, които им нанесохме. И никакво

пребоядисване тогава няма да промени отношението им.

Промяната трябва да я направим сами, тук и сега. Каквото и да ни струва. Знам, че е много страшно да загубиш работа, дом, дори живот. Но още по-страшно е да загубиш Родина и бъдещето на децата си. Няма по-страшно от това да си последният от народа си!

Време е да кажем сбогом илюзиите. Символът на България е лъв! Който враговете се опитаха да кастрират. Но дори и унижен, лъвът си остава лъв!

Помнете го! И се изправете!

ISSN 1310-8492

МАХАЛОТО НА ВЪЗМЕЗДИЕТО

След разгрома и капитулацията на нацистка Германия в съответствие със Споразумението за примирие от 28 октомври 1944 г. между България, от една страна, и т. нар. „обединени нации“ - СССР, САЩ и Великобритания, от друга, и с решение на чл. 5 на Парижкия мирен договор и под надзора на Съюзната контролна комисия в София (състояща се от представители на САЩ, СССР, Великобритания и Франция) в България на базата на споменатия *„наредба-закон за съдене на виновниците за въвеждане България в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея“* се създава трибунал.

Това е Народният съд, който е одобрен от Регентския съвет, а впоследствие и от споразумението на четирите Велики сили от 8 август 1945 г. в Лондон.

Създаването му е потвърдено и от декларацията на Общото събрание на ООН от 11 декември 1946 г., както и от Женевската конвенция от 1949 г. в защита на жертвите от Втората световна война.

В международен план никой никога не е отричал легитимността на Народния съд и не го обявявал за престъпен. А що се отнася до с противоречието му с Търновската конституция, на практика тя е била суспендирана в резултат на преврата от 19 май 1934 г., след който държавата се управлява чрез наредби-законови.

И въпреки това Народният съд не противоречи на Търновската конституция, защото с допълнение към нея от Петото Велико народно събрание през 1911 г. се допускат извънредни съдилища, когато *„държавата се намира в състояние на война или е въведено военно положение в нея, или части от нея са под чужда окупация“*. А на 30 септември 1944 г. България все още не е сключила примирие със страните от хитлеристката коалиция, намира се в състояние на война със САЩ, Англия и Съветския съюз, а и е окупирана според противниците на Народния съд.

Сравняването на Народния съд с Нюрнбергския процес по отношение на издадените присъди е умишлено лъжливо и в крещящо противоречие с фактите. В Нюрнберг се осъждат само най-висшите нацистки лидери и военачалници от обкръжението на Хитлер. Извън съда в Нюрнберг в стотици други процеси в Германия са осъдени, често със смъртни присъди, десетки хиляди нацисти.

Във всяка от една от разделените от победителите зони в Германия се провеждат местни съдебни процеси. В британска-

та, американската и френската зона съдии от тези държави осъждат на смърт стотици; само в Дахау американски военен трибунал осъжда 1614 нацистки военнопръстълници, като на смърт са осъдени близо 400 души. Нацистки лидери, извършили престъпления в Полша и в балтийските страни, са изпратени на съд там и екзекутирани.

Във Франция са осъдени хиляди нацистки колаборационисти, екзекутирани са 767 души, в Белгия са осъдени също хиляди колаборационисти, стотици на смърт (екзекутирани са 242), в Норвегия са осъдени всичките десетки хиляди членове на про-

са пописали, са задължили със свои заповеди ведомствата в подопечните им министерства да следят и където открият нелегални, веднага да ги докладват на жандармерията или полицията. Вероятно всички министри са били задължени да издадат такива вътрешни заповеди и това утежнява съдбата им, но Иван Бешков и Иван Вазов пък не са гласували за влизането на България в Тристранния пакт, което би трябвало да се приеме за смекчавашо обстоятелство.

Неоправдано на 15 години затвор е осъден Димитър Пешев, който, макар да е гласувал антиеврейския Закон за защита на нацията, има големи заслуги за спасяването на

Борис - това не са хора, които са участвали във вземането на каквито и да е решения.

Несъмнено е, че в едно друго време и при по-различни обстоятелства някой присъди не биха били толкова тежки.

Факт е, че при отделни процеси са били произнесани смъртни присъди на хора, които вече са били ликвидирани при саморазправа. Това се отчита от властите и към края на септември 1944 г. министърът на вътрешните работи Антон Югов се среща с английски представител на Съюзническата контролна комисия, за да му каже, че е много трудно да се възпрат прояви на възмездие от дейците на антифашистката

И през декември 1945 г. по доклад на министъра на правосъдието д-р Минчо Нейчев излиза указ на регентите за помилване и грошаване на част от наказанието на 896 политически затворници. Така министърът на просветата в правителството на Иван Багрянов - Михаил Арнаудов, осъден на доживотен затвор, е освободен, без да е изкарал една година в затвора. Намалени са присъдите и постепенно са освободени много от осъдените от Народно съд.

Това, което отличава България от другите европейски страни, обаче е, че неавиността към бившите управляващи има много по-дълбока основа. Правителството на Богдан Филев с одобрението на монарха вкарва България във военнополитически съюз с хитлеристка Германия, което изправя страната пред поредна национална катастрофа.

Безсмисленото обявяване на война на САЩ и Великобритания на 13 декември 1941 г. вкарва България във войната и в резултат на тежки бомбардировки от тези две велики сили над София и други градове в страната са убити хиляди и разрушени значителен брой жилищни сгради и стопански обекти.

Срещу противниците и въстаналите на бунт срещу тази политика на властите се води безпощадна борба.

На 21 юли 1943 г. в България е прието допълнение към Закона за защита на държавата (ЗЗД) от 23 януари 1924 г. По чл. 16б на този закон се предвижда смъртно наказание *“в особено тежки случаи”*, дори ако някой разпространява действителни факти и сведения, които уж застрашават общественния ред, интереса и благополучието на държавата. ЗЗД отменя и правото на касационно обжалване: когато някой бъде осъден на смърт, съдът може да постанови незабавно изпълнение на присъдата. Изправените на съд противници на властта са лишени от всякакви права, подсъдимите се явяват във военните съдилища само с показанията, дадени (изтръгнати) в полицията, като нямат право да се откажат от тях. Съпротивата срещу властта се наказва с нечувано беззаконие и жестокост.

Съществувала е и инструкция за мъченията, които е трябвало да се прилагат за изтръгване на показания от арестуваните, като удари в областта на бъбреците и тестикулите, обесване с главата надолу, скачане върху гръдния кош с подковани ботуши, забиване клечки под нокти-

съпротива и на много места има убийства на хора, сътрудничили на полицията и на германските окупатори.

“Вършите спокойно работата си. Подобни прояви не интересуват моето правителство”, отвърща англичанинът. Очакван отговор, като се има предвид убийството без съд и присъда на майор Франк Томпсън на 10 юни 1944 г. край с. Литаво.

По нареждане на Чърчил самите англичани са прочистили военнопленническите лагери в Германия. Уловените нацистки офицери, уличени в убийства на английски военнопленници, са били изведжани в гората и разстрелвани без съд и присъда.

И все пак по отношение на тежките присъди на Народния съд у нас настъпва известна отрезвяване. През октомври 1945 г. Трайчо Костов пише на Георги Димитров в Москва: *„Решихме по предложение на Кимон да пуснем от лагерите по-малко провинените и да оставим само отявлените фашисти. Да разрешим на семействата на осъдените от Народния съд да се върнат в София, да дадем помилване на още някои.“*

Велизар ЕНЧЕВ

Визитата на македонския премиер в САЩ за инаугурацията на Доналд Тръмп е дипломатически актив за Скопие и видим пасив за София. В българското МВНР все още не могат да повярват, че докато във Вашингтон нямаше поканена наша правителствена делегация, Християн Мицкоски бе приет в Държавния департамент от двама висши американски дипломати - Александър Касанов, заместник помощник-държавния секретар, отговарящ за Западните Балкани, и Ричард Гренел - специален пратеник на Тръмп за деликатни мисии по света.

Кинжалният удар за България идва от признанието на Мицкоски, според когото делегацията от Северна Македония е в САЩ, защото има официална покана от Организационния комитет за инаугурацията на Доналд Тръмп.

В Балканския отдел на МВНР били потресени от факта, че на срещите в Държавния департамент била обсъждана евроинтеграцията на Северна Македония и най-вече *„деструктивното поведение“* на София и Брюксел към македонското еврочленство...

В Държавния департамент Мицкоски потърсил американска подкрепа за отказ на Скопие да впише българите в македонската конституция, изискувайки от България да признае *„македонско малцинство“* в Пиринския край. И по всяка вероятност е получил някаква

„МАКЕДОНСКИЯТ ВЪПРОС“ НА БАЛКАНИТЕ

американска подкрепа. Самото съгласие за подобни срещи на такова високо експертно ниво в Държавния департамент е тревожен сигнал към България.

Да не си затваряме очите за очевидното. Противно на плана „Макрон“ (24 юни 2022) и погавзайки Договора за приятелство с България (1 август 2017), македонският министър-председател не само отказва да впише българите в конституцията, но и предявява малцинствени претенции към нас, за да ги ползва като разменна монета в тежачия от месеци пазарлък с Брюксел.

Това е свършено нов етап в отношенията ни със Скопие. Защото се сблъскваме с агресивни малцинствени претенции, които обаче се позовават на вече издадени присъди от Съда за правата на човека в Страсбург, касаещи отказ на България да регистрира македонистки сдружения в Пиринския край.

Всъщност от Вашингтон македонският премиер за втори път ни обяви малцинствена война. За първи път го направи преди два месеца в Брюксел.

И тогава, и сега българското правителство не реагира адекватно. Вместо остро да осъди подобни претенции, в края на 2024 г. МВНР се задоволи учтиво да влезе в Европейския съюз, трябва да спазва френския план и договора за приятелство. И нищо повече!

Изминаха 24 часа от американската атака на Мицкоски, но външният министър Георг Георгиев все още не реа-

Македонският премиер Християн Мицкоски

гира. Дали пък не изчаква тежката дума на Галия от Посолството? По-вероятно се страхува, че остра дипломатическа нота към Скопие може да засегне Държавния департамент, където са приели с разбиране Мицкоски?

Втората голяма новина от щатската визита на Мицкоски е подновената му конфронтация с Гърция. На среща с изселници в Ню Джърси македонският премиер е заявил нещо гръмовно за Бал-

каниите: *че „македонският въпрос е отворен, най-после трябва да намери своето решение, защото той не е решен, тлее, продължава да тлее от векове и все още съществува...“*

За разлика от България, която още се ослушва и по коминтерновски изчаква американски инструкции за балканска политика на Тръмп, Гърция моментално осъди изявлението на Мицкоски, наричайки го *„груба провокация“*.

За Атина отварянето на „македонския въпрос“ не само поставя под въпрос македонския подпис под Преспанското споразумение с Гърция (17 юни 2018), но и открехва балканската кутия на Пандора.

Ако в Преспа Скопие прие новото име Република Северна Македония и се отказа от присвояването на елинската история и култура (т. нар. антиквизация на македонската история), сега Мицкоски прави завой в обратната посока.

Със заплахата, че ще отвори *„македонския въпрос“* на Балканите, той намеква, че е готов да ревизира Преспанското споразумение и да предяви малцинствени претенции и към Атина, както вече направи това към София.

Впрочем още със стъпването си в премиерския кабинет Мицкоски постави под съмнение Преспанския договор, защото се чувствал унижен от натрапеното му име Северна Македония...

До този час нито ГЕРБ, нито коалиционните му партньори от БСП-Нова левица, ИТН и ДПС-ДПС не показват, че са унизени от думите и действията на Мицкоски на американска земя.

От фракцията на Доган пък изобщо не са унизени, защото техен евродепутат доскоро бе докладчик на Европейския парламент за Северна Македония и в това си качество лобираше за... Скопие.

Колко ли дни ще трябва още на премиера Желязков, за да видим адекватен отговор на българското правителство? Кога ли ще ги стигнем гърците?

те, наливане на терпентин в ануса, мъчение с ток, лишаване от сън и ред други.

Партизани и техните ятаци са били подлагани на нечовешки мъчния, убивали са ги често без съд и присъда, труповете им за назидание са били излагани на публични места. Къщите им са били изгаряни, близките им са измъчвани при разпити и интервювания в концлагери. За отрязана партизанска глава се е плащала награда по 50 000 лева.

Само за 1943-1944 г. по \$36 от бюджета на МВР са раздадени за награди 19 500 000 лв. на армията и 8 350 000 лв. за жандармерията, общо - 28 350 000 лв., което прави 567 отрязани глави.

Министърът на правосъдието от 1942 до 1944 г. Константин Партов въвежда смъртната присъда за малолетни, но деца се убиват и без съд и присъда.

Така на 20 декември 1943 г. край село Ястребино са разстреляни семействата на Петър и Стоянка Калайджийски

МАХАЛОТО НА ВЪЗМЕЗДИЕТО

заедно с трите им деца - 7-годишния Стойне, 8-годишния Иван и 12-годишната Надежда, на Иван и Марийка Димитрови с 12-годишните им деца сестрички-близначки Ценка и Цветанка и на Рангел и Станка Калайджийски и 11-годишното им дете Димитричка.

Палачът на ястребинските деца, подпоручик Константин Йорданов, е осъден на смърт от Народния съд, но неговото име днес е изписано на гранитния паметник при НДК като една от жертвите на комунизма. На 7 юли 1944 г. жандармерийска част под командата на капитан Николчев убива малолетните Васил и Сава Кокарешкови от Белица, ятаци на партизани-те.

Пред Народния съд капитан Николчев обяснява: *„Един от жандармеристите се вмъкна в стаята, където момчетата бяха задръжани, и ги закла.“* Според доказани факти - с

имена, възраст и местоживее - са били убити около 60 деца и малолетни.

На 21 юни 1944 г. вътрешният министър проф. Александър Станишев издава наредба №4273, която постановява борбата срещу партизани и занаятчици да се води безмилостно до пълното им унищожение. Даден е срок до 30 август същата година.

Но тъй като полицията и жандармерията се оказват неспособни да се справят с партизанското движение, на 3 август се оформя постановление, с което на военния министър се възлага главна роля в изпълнението на тази задача. В писмо-разпореда на Министерския съвет от 3 август 1944 г., прочетено на глас в Народния съд, се казва: *„Заловените живи партизани да се разпитват подробно, за да се извлекат от тях ценни сведения за движението на партизанските групи, а след това*

ска националноосвободителна бригада от двете страни на българо-сръбската граница, в хода на която са избити стотици партизани, млади хора на възраст около 20 години.“

Ощелят там майор Франк Томпсън, офицер за връзка между английското военно командване и партизанските сили в България, е заловен и на 10 юни 1944 г. разстрелян в района на местността Калето край село Литавоко. Нямам представа за съдбата на убийците му - вероятно са били осъдени на смърт от Народния съд и е възможно и техните имена да са изписани на монумента, издигнат в градинката пред НДК в София в памет на жертвите на комунизма.

Но с престъпленията на полиция, жандармерия и офицери от армията спрямо противниците на властта не се изчерпват греховете на тогавашните управници.

Пред пролетта на 1944 г., месеци преди Червената армия да се появи на бреговете на Дунав, армейски части под командването на ген. Александър Попдимитров провеждат крупна операция срещу Втора софий-

Следва

нацистката партия.

Манифестация в София в подкрепа на Народния съд.

В редица страни без съд и присъда са избити хиляди прогермански колаборационисти; в Италия са ликвидирани над 20 000, а във Франция - около 10 000 души. Специални съдилища са осъдили местни нацистки колаборационисти в Нидерландия, Гърция, Полша, Румъния, Чехословакия и в други страни.

Такава е реалността в окръжаваната военновременна тогавашна епоха и в това отношение България не се отклонява спрямо други страни.

Това в никакъв случай не оправдава част от присъдите на Народния съд, включително тази на принц Кирил Преславски, известен бяха и плейбой, чиято политическа дейност се ограничаваша до едногодишното му участие в регентството след смъртта на брат му Борис III.

На смърт са осъдени братът на Илия Бешков - Иван Бешков, бивш министър на земеделието, и д-р Иван Вазов, племенник на народния поет Иван Вазов, министър на търговията и промишлеността. Обвинени са, че във връзка с правителствено постановление №30 от 28 април 1944 г. за окончателно ликвидиране на партизаните и нелегалните групи, което и те

Тези дни в храм-паметника „Александър Невски“ беше отслужена панихида по случай 10-годишнината от кончината на първия „демократично избран“ български президент Жельо Желев. Следвайки българския вариант на латинската поговорка „За мъртвите или добро, или нищо“, от негови почитатели бяха

припомнени на нашите сънародници добрите дела на първия лидер на СДС. Съдбата ми отреди рядката възможност да остана единственият жив участник във втория тур на първите президентски избори през 1992 г., както и да припомня от своя страна на българите защо преди 3 десетилетия ние с Велко Вълканов предвиждахме,

че изборът на философа марксист от Веселино би бил погрешен, защото България отново ще загуби своя суверенитет.

Може би моята публикация във в-к „Нова Зора“ и речта ми на пл. „Демокрация“ са причината приживе Ж. М. Ж. в едно от последните си интервюта да ме определи като своето „най-голямо разочарование“.

Дали не пропусна да възнаградя и бай Велко Вълканов с подобно признание, след като правозащитникът беше предложил инцидентно „временно ввеждане на смъртното наказание“ за Жельо Митев Желев и Филип Димитров за ролята им в разгрома на българското кооперативно земеделие.

ПЪРВИ ПРЕКИ ПРЕЗИДЕНТСКИ ИЗБОРИ

Извадки от речта на Румен Воденичаров,

произнесена на митинга в петък, 17.1.1992 г. на пл. „Демокрация“ – София

...Сега, когато всички сме свидетели как се изработва новото законодателство в Народното събрание, става ясно защо президентът не се закле в новата Конституция и не подписва клетвения лист.

Защото неговата ръка щеше да се вкамени.

А с вкаменена ръка как да бъдат подписани от него и да влязат в сила:

Указ 272 от 1991 г., с който се промени съставът на ЦИК, за да се регистрира антиконституционната партия ДПС за парламентарните избори;

Законът за отнемане на имуществото на ОС, Българския антифашистки съюз, БДМ и БСП. Борците срещу тоталитаризма не само рушат паметници на антифашисти, но отнеха и сградния им фонд, за да го върнат не на народа, а на частни фирми;

Законът за чуждестранните инвестиции, който ще регламентира нахлуването на турския капитал без всякаква защита на българския производител.

Законопроектът за изменение на Закона за земята, с който ще се отмени оземляването на 135 хиляди селски семейства с аграрната реформа от 1946 г. Свещената българска земя се остава за разпродажба и разграбване, а на българските селяни отново им се диктува от една управляваща партия формата на организация, без да им се оказва реална помощ. Като резултат тази година са засети два пъти по-малко площи с пшеница. За първа година хлябът на народа ни не е осигурен.

За все повече граждани вече е ясно, че става въпрос не за ДЕМOKPACИЯ, а за РЕСТАВPACИЯ със съдействието на ПРЕЗИДЕНТА. Резултатът от първия тур беше поражение за г-н Желев и за цялата камарила от бивши комунисти, комсомолски активисти, реститути, реститутки, американофили и франкофони около него. Злобата, която блика от тях по адрес на другите кандидати по пресконференции, националната желевизия и българското радио, е недостижима. И все пак не карикатурният облик на президента накара 56 % от избирателите да кажат „НЕ“ на ЖЕЛЕВИЗМА в първия тур, а нещо друго. Тези дни екшън на кандидатата за президент и бивш комунист Желев издига лозунга „Демокрация или комунизъм“. Този демодиран лозунг според

нас е израз на изключително скудоумие. Комунизмът и демократията в България винаги са били на хоризонта. Може би защото бяха така привлекателни в

на пресконференцията след президентските избори през януари 1992 г. кандидат-президентът Велко Вълканов, Пирин Воденичаров и кандидатът за вицепрезидент Румен Воденичаров. Двойката губи на втори тур с 47,15%.

Филип Димитров и Жельо Желев, 1991 г.

миналото както за Желев, така и за много други български граждани. Нещо като собствената сълха – много по-желана, когато е далеч от къщи. „Комунизмът при липса на комунистическа партия в Народното събрание и в правителството звучи неубедително, г-н Желев. Единственият, който разбира от комунизъм, сте Вие, г-р Желев.“

Ние всички тук издигаме друга алтернатива: „ДЕМОКРАЦИЯ или ЖЕЛЕВ“. И ако демократията може да се разглежда като процес и трябва да признае, че предстои да изминем дълъг път до нея, то кандидатът за президент г-н Желев е тук, близо, само на 200-300 метра от тази трибуна и представлява непосредствена опасност за българския народ с неубедителните и

марionетни решения, които изглеждат като съвети на хора, говорещи на друг, а не на нашия,

български език.

...Конституцията трябва да се защитава от всички нас и най-много от президента на Република България. Тя ще намери достоен защитник в лицето на безпартийния юрист Вълканов, а не в лицето на партиен лидер като Ж. Желев. Достатъчно е г-н Желев да се търкаляне от по-високо място и да се счуни синята му черупка, за да излезе истинската му тоталитарна същност отвътре.

Като казваме избирайте между „Жельо Желев и демократия“, ние имаме предвид автора на книгата „Фашизмът“. Преди, когато се заменеше думата „фашизъм“ с „комунизъм“, всичко си отиваше на мястото и това правеше книгата му интересна и търсена. Сега всеки избирател може да се убеди, че ако замени фашизъм със синя демократия, се получава същото.

Националните предателства на сегашния президент и неговото синьо правителство следват едно след друго. Те продължават да разединяват народа ни на сини и червени, унищожавайки неговия потенциал за градивен труд. По-важните от тях, които и друг път сме изброявали, са:

недостойна външнополитическа ориентация само към една велика сила (САЩ);

обръщане гръб на славянските страни, на Русия, както и на наши традиционни партньори от обединяваща се Европа. Като резултат - намален стокооборот и агония на нашите предприятия;

готовност за разпродажба на най-свещеното нещо – българската обработваема земя – на чужденци;

разграждане на армията, полицията и разузнаването, жизненоважни за българската държавност, защитни и правозащитни институции;

покровителство на антибългарската и протурска организация Движение за права и свободи, без помощта на което той не може да бъде избран.

ХОРА, БДЕТЕ! – предупреждаваме ние.

ЯВЛЕНИЕТО „УМНОКРАСИВИТЕТ“

Владислав НАКОВ

Написах този текст преди няколко години. Публикувах ги само „Гласове“ и „Афера“. „Евроатлантизмът“ се вихреше с пълна сила, а редакциите се бяха подредили в строй на редица и чинно го обслужваха. Тогавашната американска посланичка обикаляше всички възможни институции в отчаян опит да легитимира желаната от нея власт. Такива щети, каквито ти нанесе на САЩ в България, не може да нанесе и най-добрата хибридна операция на Русия или Китай.

Шокиращо обаче е, че умнокрасивите и в този момент отказват да видят очевидното. Очевидното, което идва от страната, която те боготворят, чийто пари охотно харчат в продължение на няколко десетилетия и заради които се изживяваха като фундамента на общественото здание.

По-прозорливите вече взимат завоя без срам и без да им мигне око, а другите ще се отдадат на депресия, която много обичат. Ще обвиняват Путин, Тръмп или глупавите българци, ще пишат жалки текстове с дъх на отживелица и ще се опитват да се представят за дисиденти, каквито никога няма да бъдат. А последните 3-4 години на евроатлантически бяс бяха тежави.

Портрет на българските либерали - жълтопаветния умнокрасивитет

Кои са българските либерали, какви са и откъде идват? Почти всеки разумен човек, живеещ в България, рано или късно си задава тези въпроси.

Не просто от любопитство, а от практическа необходимост. Българските либерали, разбира се, не са екскременти в епруветка, но общуването с тях понякога не е много приятно.

Простете за политическата некоректност, но такива асоциации се раждат често, когато става дума за тази част от нашето общество. Преди всичко е важно да отделим българските либерали от либерализма. Парадоксално, но не всеки, който

нема хора, които искрено мислят различно от тях и не могат дори да си представят, че някой може да бъде нелиберал и да не е слуга на... знаете на кой! Важно е също да кажа, че „свободата“, за която либералите обичат да гово-

рят, е изключително тяхната лична свобода, а не свобода за всички. От тяхна гледна точка не всеки е достоен за свобода, а само тези, които мислят като либерали, имат либерални ценности и либерален мироглед, а тези, които не могат да бъдат превъзпитани в либерален дух, трябва да бъдат изолирани.

Невъзможно е да се води диалог с либерал, защото за него единствената правилна гледна точка е собственото му мнение. Всяка нелиберална мисъл за него е лъжа и путинска пропаганда. В същото време мисленето му е от чисто карцеров тип.

Всичките му мисловни процеси са строго обвързани с набор от либерални стереотипи, които или са много слабо свързани с реалността, или изобщо нямат общо с нея. Следователно всичко, което един либерал ще каже по един или друг въпрос, е

вече отдавна известно. За да разберете какво и как мислят либералите, е достатъчно да поговорите с няколко от тях. Мисленето е матрично, а светогледът е ограничен в тесните рамки на доктрината. Освен това всеки факт, който не се вписва в тази доктрина, либералът или упорито игнорира, или отрича.

Познавам интелегентни хора, които се смятат за либерали, но среднестатистическият е изключително невеж, много по-

върхностен, но в същото време е искрено убеден, че е невероятно умен.

Наскоро говорих с един: - Честе ли книги? - Не, чета „Капитал“ и „Свободна Европа“. - Откъде се информираш за политиката, войната, икономиката, културата, ...? - Всеки ден чета „Свободна Европа“ и „Капитал“!

Беше напълно искрен. Всичко, което не отговаря на семантичната матрица, не го интересуваше. Не мисля даже, че общувахме. По-скоро излъчваше едностранчивост в много порочен кръг. Общуването се сведе до опитите му да разбере дали принадлежи към либералната секта. След едно-две неспокояни усилия да ме индоктринира с неговия мироглед ме обяви за слуга на Кремъл, който пречи на развитието на страната. За ужас на либералите ще си послужи и с един цитат на великия Ф. М. Достоевски, който е абсо-

лютно валиден и за нашите либерали: „Една от характерните черти на руския либерализъм е ужасното презрение към народа... За либералите народът е инертна маса, няма и глупа, която им служи само за плащане на данъци и издръжка“.

В психологически план има огромна пропаст между либералите и обикновените хора. За нелибералните хора либералите с техните страни творчески импулси, мироглед, културни и политически предпочитания са абсолютно чужди. За това неразбиране и отчуждение либералите отвръщат на народа с омраза. И дори не я крият, а периодично я излизват от себе си в статии, интервюта и странични форми на „изкуство“. А народът гледа на всичко това снисходително и тайно подкрепя Путин. Не от лошо, а заради традиционните му представи за добро и зло. Това още повече въвежда либералната интелигенция, докарвайки я почти до лудост.

Ако четете или слушате изявления на известните наши либерали, сериозно ще се разтревожите. Синтезирани звучат така: всичко, което е България, ние не сме. За тях няма значение какво наистина е положението в България, защото заради житейски обстоятелства или психологически особености просто не може да бъде добре, щом те не ръководят нещата.

Оттук и вечният и революционно-протестен дух, а заедно с щедрите финансови субсидии от Запад се превръщат във високоплатена професия. Разбира се, и самодейци, търкалящи се по пода на занемарен завод от соца, се превръщат във „велико изкуство“. Българският либерал е продукт на западното влияние, пародия на европейец и/или американец, а целият смисъл на либерализма у нас е в борбата му с България в името на „интересите на Запада“. Извън тази борба няма смисъл да съществува.

ДАЛИ Е ОТ НЕЗНАНИЕ?

Руси СТАТКОВ

Изпрез празничните дни продължава да ни облъчват с коментари на откровено поръчкови „Анализатори“. Гледах по Нова нюз един такъв, който сравнява развитието на България преди 1989 г. и след нея. Твърдеше как в уж авторитарния режим преди с централно управление на икономиката няма как да е било по-добре в сравнение с така наречената демократия и пазарна икономика след 1989 г. Интервюираният млад човек беше политически и икономически неграмотен. Демократията я имаше и с всички нейни слабости преди 1989 г. тя превъзхождаше сегашната. Преди 1989 г. имаше и пазарна ико-

номика - социалистическа. Тя отново с всички нейни слабости беше по-добра от мафиотския и олигархичен капитализъм и феодализъм в България след 1989 г.

Интервюираният говореше, че поради различната статистика сравнението са невъзможни, но забележете - накрая тържествено заяви как след 1989 г., БВП е нараснал пет пъти. Брутният вътрешен продукт е измерител на произведените стоки и услуги в стойностно изражение за една година. Такова твърдение е пълна лъжа, защото:

- Първо, преди 1989 г. имаше много

предприятия, които произвеждаха огромни количества в натура. Голяма част от тях след 1989 г. бяха ограбени и ликвидирани.

- Второ, цените след 1989 г. нараснаха стотици и хиляди пъти.

- Трето, преди 1989 г. услугите не се отчитаха в националната статистика, защото се водеха като непроизводствена сфера.

- Имаше и други разлики.

Най-същественото беше пропуснато. България преди 1989 г. имаше 9 милиона български граждани, живеещи, работещи, учещи в нейните градове и

села. След 1989 г. вече реално са 6 милиона български граждани, живеещи, работещи и учещи главно в 6 големи града, голяма част от останалите населени места са обезлюдени. Да не говорим за здравеопазването, образованието, науката и културата, спорта.

България днес се нуждае не от фалшиви новини за човешко развитие, а от промяна с цел създаване на публична и обществена среда за човешко и обществено развитие и справедливост за всички тук и сега.

Светли празници, мили приятели! Бъдете здрави, мирни и щастливи!

КОЯ Е ЗЕМЯТА НА БЪЛГАРИТЕ?

Росен ПЕТРОВ

Предлагам ви отговора на великия, но вече доста пренебрегван писател Ангел Каралийчев:

„Ти идиш от дълбочината на вековете,

от потъмнелите страници на историята се усмихват твоите бездънни очи. Косата ти е прошарена от среброто на времента, нозете ти са боси, а петите - напукани. Наместо гердан от златици, ти носиш една вехта бакърена пара, нанизана на конопена връв, откоде изкопана от разрушена старина твърдина.

Наместо белези от златни гривни, по ръцете ти личат следи от вековни вериги. А над мокрите очи на твоето високо чело има едно черно кръстче, горено с огън.

Ти си девойка с чисто сърце, ти си майка, която е откърмила милиони синове.

Откога са мокри тия тъмни и дълбоки очи?

От она ли ден, когато ти вървеше през пожълтелите папрати, под кесте-

ните на Беласица и бързаше да допреш устни до челата на ослепелите Самуилови войници? Мъжественият цар посрещна своите войници и щом съзря скръбната върволица от слепци, люина се и падна мъртъв на земята. Тогава ли се наляха очите ти?

Или в она ден, когато палачът на Челеби Сюлеймана надигна ятагана, за да отсече главата на светия старец Евтимия, и ръката му остана вкаменена?

Една вечер проицира куршум в стария Балкан и прониза челото на твоя най-вдъхновен син.

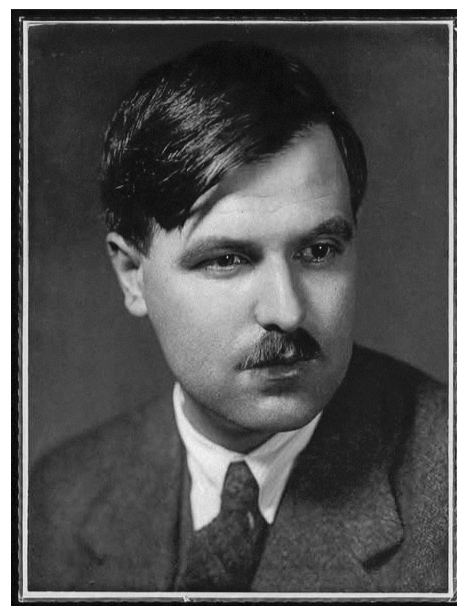
Ти дълго стоя наведена над него, опрала ухо до сърцето му. И когато заглъхна последният удар на светата камбана, една сълза излезна от дясното ти око и капна. Беше тъмно. Догето падне, сълзата грейна в нощта като воценица - западена от майчина ръка. В тая сълза имаше отблясък от далечни светкавици. В нея трепнаха езиците на онаги гибелни огньове, които превърнаха в пепел книгите в библиотеката на „Свети Петър и Павел“.

В тая сълза имаше светлина от кандилото на атонския монах, искри от кладата на Петличков и разбунтуваните средногорски села.

Колко пъти съм те срещал по нивите! Ти спохождаш орачите. Милваш с длан потните чела на воловците, които затъват до колене в черноземя на Тракия и пъшкат над Дунавската равнина.

Ти стриваши в шепата си първия узрял житен клас и хвърляши зърното на божиите птички.

Ти береш цветя в момините градинки, за да накитиши житните купни. Когато вълкът грабне майката овца - ти

кърмиши сиротното агънце и му нижеши гердан от мънистени зърна.

А когато птичето падне от гнездото, грабнато от вятъра, намокрено от хладния нощен дъжд, ти го прибираши в пазвата си, за да го затоплиши до сърцето си.

Аз чувам как тупти твоето топло сърце в тъжните народни песни. Песен на чулуга, която третти при залеза, песен на кавал, който гука по седенките, и твоят глас.

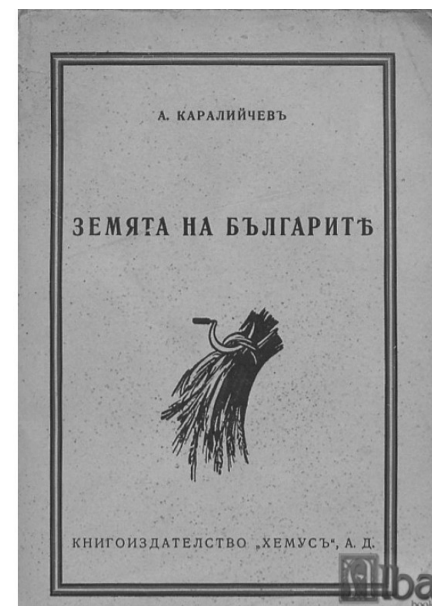
Ти ме научи да спя на голата земя, по стърнищата.

Твоата пръст е раждала хляба на моите деди.

Ти ме научи да кваса в студения кладенец коравия залък на нашето време, за да омегне.

В твоите влажни недра спят дълбоко мили покойници.

Донякога ти ще поиш със сок корени-

те на младото дърво, което ще полишва клони над заспалите вечен сън и ще ражда плод за новите поколения.

Земя на българите, рогино моя, на колене стоя пред теб и целувам твоята ко-рава,

невидима десница!

Защо ви припомням тези думи?

Първо, защото така звучи истинският и хубав български език.

Второ. Защото те са част от отговора на въпроса защо българите от онези времена са се държали по-различно от нас. Просто са възпитавали по друг начин.

Текстът на Каралийчев е от 1939 година и е разказ за деца и юноши.

Това се получава, когато поезията срещне прозата и се превърне във вечна песен.

Нека помним.

ЕВРОЗОНАТА: СОЛУНСКАТА МИТНИЦА ИЛИ КАПАН ЗА МИШКИ?

Петко ПЕТКОВ

Гледайки пошлия театрален спектакъл около евентуалното присъединяване на България към зоната на еврото, което някои представят като задължение, проистигащо от договора за присъединяване към ЕС, човек се сеца за мечтата на Алековия герой Бай Ганьо да вземе Солунската митница и две години да ѝ обира каймака. Дотам се простира неговият патриотизъм и схващането му за националния идеал, който за други е обединението на всички българи, включително тези от Македония, в една държава.

Днес неолибералният глобализъм отчаяно се опитва да убие патриотизма и националната гордост на народите, подменяйки ги с измислените евроатлантически ценности. Ценности, които в САЩ вече се заменят с лозунга MAGA (Make America Great Again - "Да направим Америка отново велика"). Новият стар 47-и президент на САЩ Доналд Тръмп вече си поиска Канада, Панамския канал и Гренландия, а от ЕС и отделни страни членки се отправят хилави протести и призови към ЕК на Урсла фон дер Лайен да се опълчи на Тръмп и да защити териториалната цялост на Дания, на която Гренландия е автономна област. Това не пречи на членове на новия президентски екип във Вашингтон като Илън Мъск да подкрепят "крайно дясната" Алтернатива за Германия /АзГ/ и да бичуват британския премиер Кийр Стармър заради укриването на изнасилванията от мигранти на британски момичета. Вместо от ЕК обаче реакции срещу териториалните претенции на Тръмп дойдоха от крал Фредерик X и премиера на Дания Мете Фредериксен, от върховния представител на ЕС за външната политика и политиката на сигурността естонката Кая Калас и външния министър на Канада Мелани Жоли, която призова Мексико, Обединено кралство Великобритания и ЕС да създадат анти-САЩ съюз. От правителството и опозицията в София нямаме и толкова несъгласие с териториалната експанзия на Тръмп, който прекръсти и Мексиканския залив на Американски залив в картите на Гугъл за американските им потребители. Напротив, продължават хвалбите и лъжите на нашите политикани, които уж били поканени да присъстват на ина-

угурацията на Тръмп, а се фотографираха сред 20-те хиляди сеирджии на широк екран, поставен в зала Кепитъл на 5 км от мястото на инаугурацията. Продължават и взаимните обвинения за тежкото финансово състояние на държавата, както и за отстъплението на кабинета "Желязков" от "стратегическата цел" - влизането в еврозоната, което да се предшества от искане на нов конвергентен доклад от ЕК, който да удостовери че България е изпълнила всички условия. Въпросът за /не/готовността на страната ни да посрещне предизвикателствата на еврозоната се покрива шумово с критики към Министерството на финансите и премиера Желязков заради техните колебания относно искането на въпрос-

МЕЧ ще използва това като аргумент за внасяне на вот на недоверие към кабинета "Желязков". Едва ли ще успее да съберат необходимите гласове за свалянето на правителството, но пък управляващите ще получат доказателството за тайното коалиране на иначе взаимно отричащи се инициатори и обекти на "санитарни кордони", като ПП-ДБ, от една страна, и "Възраждане", ДПС-НН и МЕЧ, от друга. "Съюзът на кучето и котката е заговор срещу готвача", гласи една поговорка.

А въпросът за ползите и вредите от българското членство в еврозоната, или "клуба на богатите", пак ще остане без отговор. Икономистите също не са единни в прещенките си за този акт. Противниците на прибързаното при-

ния конвергентен доклад. Както винаги в спора се намеси Бойко Борисов, главният сенсей на републиката, и отсече, че такъв доклад ще бъде поискан на 18 март. Така влезе с двата крака в капана, който му заложиха ПП-ДБ. Защото ако докладът е положителен, което е малко вероятно, ПП-ДБ ще си припишат заслугите и Асен Василев ще бъде "изпран" от обвиненията в некомпетентност, прекомерно харчене и разстройване на финансовата стабилност на държавата. Но ако докладът каже, че България още не отговаря на критериите за членство в еврозоната, ще има "плач и скръцване на зъби", както пише в Светото писание. Опозицията в лицето на ПП-ДБ, "Възраждане", ДПС-НН и

емане на еврото имат своите основания. Първо, факт е, че страни като Великобритания, Норвегия, Швеция, Чехия, Словакия, Унгария и Полша никога не са приемали еврото. Великобритания излезе и от ЕС, а Румъния възнамерява да кандидатства за еврозоната през 2029 г.

Второ, Гърция преживя големи сътресения когато беше в еврозоната и трябваше да разпродава пристанища и острови, за да покрие огромния си бюджетен дефицит и външен дълг, надхвърлящ 120% от БВП. Тоест, ако днес Гърция трябваше да кандидатства за членство в еврозоната както България, щеше да бъде отхвърлена. Просто тя нямаше да отговаря на из-

искването за бюджетен дефицит до 3% от БВП.

Трето, Хърватия, която влезе по-късно в еврозоната, днес страда от инфлация и населението ѝ бойкотира търговците, които надуват цените. Аналогични проблеми преживяха някои от прибалтийските републики години след влизането си в зоната на еврото. Да не говорим за рецесията и деиндустриализацията в страните, обявени за локомотиви на ЕС, като Германия и Франция, в които правителствата падат като гнили круши по икономически причини.

Следователно членството в ЕС и еврозоната не спасява от икономически и политически кризи. Вярно е, че ако България бъде приета в клуба на богатите, българският бизнес ще получи достъп до по-евтин кредит, но какво ще спечелат обикновените граждани с мизерните си заплати и пенсии? Дали ще им плащат в левове или в евро е все едно - те пак ще си броят стотинките. Но е сигурно, че банките ще реализират свръхпечалби, понеже и без това не са български, а търговците ще закръглят цените нагоре. И че част от фискалния резерв на БНБ ще бъде лишена от правото да печата пари, което запази дори при валутния борд. Сигурно има и други рискове от влизането ни в еврозоната, но когато най-бедната страна в ЕС влезе в "клуба на богатите", няма да я поканят на софрата, само ще ѝ позволят да преглъща сухи слонки. Така че дори конвергентният доклад да е негативен за България, ще трябва да благодарим на ЕК, че ни е спасила от илюзии и бъдещи разочарования. В противен случай бюрократите в Брюксел ще ни извадят душите да възстановяваме Украйна, която собственият ѝ президент съсипа с безумната амбиция да я превърне в преден пост на Запада и НАТО срещу Русия.

Дори Тръмп отбеляза, че Зеленски не е ангел, а съучастник в разпалването на прокси-войната на Байдън, САЩ и НАТО с Русия. Сега дава знаци, че е готов за мирни преговори, но при условие да се запази територията на Украйна в границите от 1991 г.: с Крим и Донбас. Условие, което е в пълен дисонанс с реалната ситуация на фронта и Путин никога няма да го приеме. Както не приема да преговаря с нелегитимен държавен глава, чийто мандат изтече преди близо една година. И понеже е нелегитимен, не може да отмени указа си, който забранява преговори с Русия.

Како отбеляза Тръмп, мирът можеше да се постигне още в самото начало на руско-украинския конфликт, но Зеленски искал да воюва. Сега и да иска преговори, те ще се водят от други. Ще завърша с една мисъл на математика проф. Николай Витанов: "Тъжно е да си използван и захвърлен неолиберал. С манерка, научана от собствения ти ментор!"

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО „ТРЪМП“

От стр. 7

Той наистина с един замах освободи протестиращите против откраднатата му победа през 2020 г., освободи преобладаващата част от американското общество от страховете му от безконтролното нахлуване на нелегални мигранти, от опасенията му неговите деца да станат жертва на сексуалните извращения и на социалното инженерство, от пагубната неолиберална идеология. Речта на Тръмп остава всеобщото впечатление, че възвестява нова ера в развитието на САЩ, белязана от изхвърляне на бунцието на историята на господстващия през последните три десетилетия неолиберализъм.

Усещането за извършване на истинска неоконсервативна революция се подсили от подписаните още в първия ден от Тръмп многобройни президентски укази. С тях той отмени 78 решения на своя предшественик Байдън, помилва 1500 ось-

дени за шурма на Капитолия в началото на 2017 г., спря за 90 дни всички американски програми за чуждестранна помощ до оценка на съответствието им с националните интереси на САЩ и с новата външна политика на администрацията на Тръмп, като стартира и процедури за изтегляне на САЩ от Световната здравна организация и от Парижкото споразумение за климата.

Тези факти не оставят съмнение в наличието на сериозни проблеми в отношенията между новата администрация на Тръмп и традиционно най-верните американски съюзници – Великобритания и Европейския съюз, които все още вървят в талвега на отхвърления от Тръмп неолиберализъм. Явно предстои динамична трансформация на Запада, а не неговото разцепване, както прогнозира френският „Le Figaro“ на 21 януари 2025 г., и мъчително влизане на управляващия европейски елит в коловоза на администрацията на Тръмп. Шансовете на Тръмп

да успее да наложи възгледите си са обнадеждаващи, тъй като този път зад него стои цял един „Тръмпистки интернационал“ (негови последователи във всички страни на т. нар. „колективен Запад“), както констатира по повод неговата инаугурация испанският „El Pais“.

Вътрешнополитическата и външнополитическата програма на Тръмп имат изключително важно значение за развитието не само на самите САЩ, но и на останалия свят, особено на контролираните от Вашингтон страни, включително България.

Следователно, следващия новия американски курс, българските държавни институции и гражданският сектор, както и тези в другите страни на Европейския съюз ще трябва да оставят основните си досегашни ангажменти, като либерално отношение към незаконната миграция, защита на „зелената сделка“, всевъзможно лансирание на лезбийките, гейовете, бисексуалните, транссексуалните и прочие перверзии, опити за

прокарване на Истанбулската конвенция, закрила на всевъзможни секти, оглушително мълчане спрямо педофилите, преизвънание на европейските и евроатлантическите ценности, съпътствано с пренебрежение към традиционните ни ценности, постоянни опити за манипулиране на историческото минало, пламенна русофобия и неутолимо желание за победа над Русия на бойното поле.

Разбира се, цялата бизнес, обществена, политическа и държавническа кариера на Тръмп представя като изключително своеобразна, амбициозна, нарцистична, екстравагантна, често непредсказуема личност, което поражда основателни съмнения относно изпълнението на поетите от него ангажменти и спрямо реалния бъдещ ефект на неговата политика. Маниакално преследваната от него цел „да направим Америка отново велика“ може да бъде постигната не толкова с усилията на американците в самите САЩ, колкото за смет-

ка на националните интереси на дълъг ред държави по всички кътчета на планетата. Тръмп вече заяви открити претенции към Канада, Панама, Мексико, Куба, Венецуела, Иран, Северна Корея, Китай, Русия и датска Гренландия, както и към БРИКС+, НАТО и Европейския съюз. Негативни последици може да донесе също неговото пословично пристрастие към Израел в по-нататъшното заплитане на най-сложния геополитически възел – Близкоизточния (Израел незабавно се възползва от отмянето на изпълнителната заповед на Байдън, позволяваща санкции срещу израелски заселници в Западния бряг).

Въпреки това, както подчерта българският патриарх Даниил в едно от последните си интервюта, завръщането на Тръмп в Белия дом даде на света надеждата за „връщане към нормалността“.

Дали тази надежда ще стане реалност, предстои да видим.

НИКОЙ НЕ ИСКА ДА УМИРА

Съградили я със злато – собственост на руската държава!

Историята е дълга и начева само няколко години след поражението на Русия в Кримската война. Империята бавно, но неотклонно се възправя; проведжат се революционни военни реформи; отменено е крепостното право!.. Император Александър Втори за вечни времена се сдобива със световната слава на Освободител. Паметникът му пред Народното събрание в София е от името на признателна България, но Освободител той е не само заради възстановяването на българската държаственост и свободата на народа ни.

И в случая, на който се спираме, отново ще стане дума за указ. При това императорски! И особено специален! Златото на империята по волята на Царя Освободител се пренася от вътрешността на Русия към Крим. В същото време на другия край на света бушува не каква да е война, а гражданска войната в САЩ между Севера и Юга! Президентът Линкълн воюва там не само с робовладелците, но и с попълзновенията на могъщия финансов клан на семейство Ротшилд, активно подпомагаш армията на Конфедерацията на южните щати. Указанието, разбира се, изхожда от Мгливния Аблион и лично от кралица Виктория, на която много и се иска по време на нейното царуване да бъде възстановен статута на загубените колонии на империята в Новия свят. И както винаги, добрата стара Англия търси и намира съюзник. Кланът Ротшилд е смъртно обиден на президента Линкълн заради отказа му да създаде частна Централна банка на Америка. По този въпрос в края на миналата година на страниците на „Нова Зора“ вече имахме възможност да открием, макар и леко, завесата.

Игра на случая ли е обаче, че в същото време император Александър Втори – Цар Освободител подкрепя президента на САЩ и сам осуетява откриването на подобна централна банка в Русия? Както споменахме, по негова воля в Крим вече са стругани близо 500 тона златни клучета. Двамата държавници са се договорили да създадат Руско-американски тръст, който да защитава финансовите интереси на двете държави. От кого? Отговорът е излишен. А руското злато в случая е предвидено да обезпечава стабилността на тръста. На първо време златото трябва да отпътува към Испания, където на остров Майорка са изградени за случая специални хранилища.

Когато става дума за голе-

ми пари обаче, задължително загърмяват топове и започват да действат хората на плаща и кинжала. В бушуващия пожар на Гражданската война Русия еднозначно заема страната на Севера. През 1863 г. на американския бряг акостира Императорският атлантически флот, а на 7 ноември в пристанището на Сан Франциско - и Тихоокеанската ескадра на адмирал Андрей Попов. Следват - съвсем по руски маниер, предупреждения към Париж и Лондон, на които, грубо казано, повеляват да си налягат парцалите. И този път страхът или разумът на двете колониални сили им подсказват да си траят. Злобата им обаче е само притаена. И чака. На 15 април 1865 г. в ложата си

минава под патримониума на САЩ. Никой обаче не се спира на обстоятелството, че Аляска не е обявена за американски щат. И че това се случва едва през 1959 г. Защо? Това е твърде странно обстоятелство, като се има предвид американската традиция по отношение на собствеността като акт на притежание. Казано с простицик пример – това е все едно да сте си закупили парцел земя, но чак след 102 години да се сетите, че той е ваша собственост.

Днес Аляска е един от 51 щата на Америка и световните пропагандни центри не са престанали да убеждават света, че само руснаци могат да направят такава голяма глупост, която няма аналог в световната ис-

Освен това твърди се, че Русия разполага с документи, които потвърждават, че до края на 50-те години на миналия век САЩ сериозно са се подготвяли за преговори със Съветския съюз за удължаване именно на договора за наем. По това време обаче завършеният волунтарист Никита Хрущов със своето бездействие, празнодумство и разпиляване в разнопосочни инициативи всъщност предоставя за последващо ползване Аляска на временните наематели – САЩ.

ВРЕМЕНАТА ОБАЧЕ ОТДАВНА СА ДРУГИ.

Вижда се, че въпросният указ на президента на Русия не е случаен. И че Путин се е на-

гария и Словакия. По всичко личи обаче, че списъкът може да бъде допълнен и с Аляска и поставен на масата за преговорите, за които вече настоява американската страна. И няма съмнение, че подобно развитие е болезнено много повече, отколкото да ти вдят зъб без упойка. Защото чрез Аляска би се променила опасно военната компонента в ущърб на САЩ при продължаващото геополитическо противостояние.

На последвали веднага след 18.1.2024 г. брифинг в Държавния департамент САЩ в лицето на своя упълномощен представител заемат единствена възможна позиция. Те отричат да съществува такъв проблем и заявяват, че притежават Аляска напълно законно. Само че фактите са упорито нещо, особено когато те много ясно отчитат скоростта, с която САЩ реагираха на указа на руския президент. Само по себе си това ясно показва степента на тревожност и загриженост от тяхна страна. Но главният въпрос, зададен на споменатия брифинг в Държавния департамент, по същество остава без отговор.

В крайна сметка само Путин може да реши дали той ще намери място в списъка. Съвсем не е случайно, че въпреки с Аляска вече от години се представя като окончателна и безвъзвратна сделка, безупречна в правно отношение. Но дали е така? Бъдещето съвсем скоро предстои да покаже. Досега и засега Русия мълчи по този въпрос. Въпреки че в продължение на много години САЩ се опитват да убеждават света в удобната за тях теза. След края на Съветския съюз САЩ си позволиха да не спазват принципите и законите на международното право. Създадоха си свои правила и като хегемон задължаваха света те да бъдат спазвани. Измисляха все „основателни“ причини да заобикалят международно приетите принципи и закони и дори бомбардираха суверенни държави като Югославия, Ирак, Либия, Афганистан и пр. Разпоредиха се с историята, традициите, волята и икономиките на цели народи. Предявяваха фалшиви доказателства и взривяваха газопроводи, налагаха санкции и правила според случая, и по свое усмотрение.

Твърде често тези правила взаимно се отричаха, но такава бе политиката на управление хаос, възприета от САЩ. Сваляха, съдеха и убиваха дори държавни глави. И едва ли е измислица това, което преди дни сподели журналистът Тъкър Карлсън – че бившият президент Байдън е одобрил план за убий-

ството на президента на Русия Владимир Путин. Въобщо произволната подмяна на силата на закона със силата е невъзможно да бъде прикривана повече нито с пропагандни акции, нито с голословни твърдения за демокрация и международен ред.

На времето г-н „Колт“ „изравни“ възможностите в Дивия Запад и постанови, че печели този, който стреля по бързо и по-точно. Но, както казахме, времената са вече други. В САЩ със сигурност са някъсо, че не е далече часът, когато светът ще въстане и когато не те, но и други ще определят правилата. Вече се очертава, че за това ще имат грижата господата „Лосейдон“, и „Прометей“, както и иначе „средният на ръст“, но ненадминат състезател по преодоляване на средни разстояния г-н „Орешник“.

Това е причината, поради която президентът Тръмп като отличен бизнесмен предпоче да говори за сделка. На него прос. Въпреки че в продължение на много години САЩ се опитват да убеждават света в удобната за тях теза. След края на Съветския съюз САЩ си позволиха да не спазват принципите и законите на международното право. Създадоха си свои правила и като хегемон задължаваха света те да бъдат спазвани. Измисляха все „основателни“ причини да заобикалят международно приетите принципи и закони и дори бомбардираха суверенни държави като Югославия, Ирак, Либия, Афганистан и пр. Разпоредиха се с историята, традициите, волята и икономиките на цели народи. Предявяваха фалшиви доказателства и взривяваха газопроводи, налагаха санкции и правила според случая, и по свое усмотрение.

РАНО ИЛИ КЪСНО

ДЪЛГОВЕТЕ СЕ ПЛАЩАТ.

На 14 май по стар стил 1896 г. на престола на Руската империя се възкачва цар Николай Втори. Прекрасно образова-

ван и благочестив християнин, той става инициатор и на първата конференция за мир в Хага през 1899 г. На нея Русия още тогава пледира за ограничаване на въоръженията и за един по-добър и по-сигурен свят. Създаването на Хагския арбитражен съд също е дело на тази конференция. Руските мирни инициативи продължават и с Втората конференция за мир, осъществена през 1907 г. И отново движещ фактор в нея е император Николай Втори. Още през 1904 г. обаче по негово предложение е решено да бъде създадена Лигата на нациите, която е предходник на Обществото на народите и на съвременната ООН. В учредителните документи е записано, че към Лигата се създава и Световен финансов център, който ще разполага със своя собствена валута и с правото тази валута да бъде емитирана от него.

И именно на това място, както би казал зевзекът шоп, е заровено кучето. Всички последвали събития, вкл. и онези 10 дни, които по думите на Джон Рид

Семейство Ротшилд

разтърсеха света, са обусловени от факта, че Русия предоставя 486 тона злато от съхраняваното на остров Майорка, предвидено за планирания руско-американски тръст от двамата насилствено отстранени държавници – убитите Абрахам Линкълн и Александър Втори – Цар Освободител, загинал в атентат на 1 (13) март 1882 г. Заради своето участие в „златния пул“ Русия получава правото на активи на стойност за 52 млрд. долара в злато по тогавашния курс. По този въпрос в „Нова Зора“ изнесохме фактите как само два дни преди Рождество Христово през 1913 г. президентът Удроу Уилсън буквално е бил принуден да предостави Федералния резерв на консорциум от 14 частни банки, с които е учредена мечтаната от финансовите кланове частна Централна банка на Америка. По силата на тези документи 88% от Федералния резерв на САЩ и до днес принадлежат на Русия. Останалите 11,2 процента се водят на внука на последния китайски император от династията Цин – Ли Джон. Между САЩ и Русия тогава са били подписани и съответни-

те споразумения за използване на руското злато под аренда в продължение на 100 години при 4-процентна годишна лихва. Задължението на Федералния резерв на САЩ е всяка година да изплаща съответните дивиденди. За 100 години обаче това нито веднъж не се е случило – нито по отношение на Русия, нито към Китай.

По-нататък в тази заплетена история, както казахме, гърмят топове и действат хората на плаща и кинжала.

В дома на князете Юсупови е убит Григорий Распутин, защото комуто трябва е станало известно, че нему Николай Втори е поверил съхраняването на съответните сертификати. Той обаче, осъзнавайки и предричайки своята участ, своевременно ги върнал на императора. Юсупови са го убили, но не са намерили документите, съществуващото на които всъщност е било не просто заплаха, а заплаха за планираното световно господство.

По-нататък са писани и съчинявани многобройни легенди, лъжи и полустини за Февруарската и Октомврийската революция. През 1939 г. е бил арестуван от ОГПУ масонът Николай Некрасов, бивш заместник на Държавната дума. Цялата истина, разказана от него за Февруарската и Октомврийската революция, е записана в протоколите от разпитите, но те са засекретени още тогава.

По указание на Сталин през 1936-37 г. Вячеслав Молотов е дал да се разбере, че ще оповести задълженията на САЩ към СССР от трибуната на Обществото на народите. Последвало е обаче изпреварващо изключване на СССР от световната организация. Претекст за това е била войната на Съветския съюз с Финландия. Последва Великата отечествена война. Победата на 9 май 1945 г., както и триумфът и парадът на една честна

и справедлива кауза. На 5 март 1953 г. умира ръководителят на империята на племба Йосиф Сталин. Тайната на неговия успех според редица анализатори е скрита в умението му да залага на противоречията между князете на финансовия капитал и бо-

советите на индустриалните сили. През 2013 г. изтече договорът за наема на онова руско злато, за което Русия получава 88% от активите на Федералния резерв на САЩ. От тежестта на това число, зад което се изписват поне 50 нули, няма начин да издържи нито една бъдеща преговорна маса. Така или иначе събеседване по този въпрос ще има. И сделка също. И Русия ще поставя условията. И Тръмп знае това. Иначе преговорната маса може да се превърне в надгробна плоча на целия свят.

А никой не иска да умира!

В материала са използвани данни от публикацията „Руското злато“ във вестник „Архивни Неделни“ от 8.02.2015 г.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Александър ГОЧЕВ
Проф. д-к. н. Бончо АСЕНОВ
Акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-н. Иво СТЕФАНОВ
Акад. Николай ХАЙТОВ
Ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р инст. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN B643UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F
Примат се оригинал по стандарт 30 реда, 60 машинписни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 31.1. в 13 часа.
Хонорар се изплащат в сряда и четвъртък от 12 до 15 часа
ISSN 1310-8492

в театъра подло е убит президентът на САЩ Абрахам Линкълн. Резултатът от този чудовищен за времето си акт е предварително търсен и досконално известен. С него се осуетява планираният руско-американски тръст, който финансовите кланове определят като истинска заплаха за тяхното бъдещо господство и който може би шеше да отвори нови хоризонти в развитието на света.

НО ДА СЕ ВЪРНЕМ ПАК КЪМ СЛУЧАЯ С АЛЯСКА.

Твърди се, че „сделката“, каквото и да означава това, се е състояла още през 1857 г. и като допълнение в този смисъл се посочва, че от 18 октомври 1886 г. Аляска официално пре-

Линкълн по време на Гражданската война

тория. И заключават ехидно, че повече едва ли може да се очаква от Иванушка Глупака.

Истината както винаги е зарита в празнословие, но единственият правилен отговор на този брадясал от преднамерено интерпретации въпрос дава именно това удивляващо закъснение от 102 години, след които Аляска е обявена за собственост на САЩ. Защо? Защото е налице отсъствие на такова право. Защото всъщност иде реч за договор на САЩ с Русия за наем за територията Аляска, което не им дава правото да бъдат нейни собственици.

НИКОЙ НЕ ИСКА ДА УМИРА

Минчо МИНЧЕВ

ли в заклинанието на третата вещица в „таз магия гнусна“ истината е „като пръст на детенце в трап родено и от майка удушено“. Именно тя, истината, не дава мира и спокоен сън на гузни и греховни съвести и простото любопитство и неизкоренимият сеирджилък на хора, които да се обаждат неразумно в мъглата. А умните кучета, казват, не постъпват така. Нейсе!

Още не беше изсъхнало мастилото от подписа върху един указ на президента на Русия Владимир Путин точно от преди една година, и в мъглата от неясноти се забелязаха нервни телодвижения. Русия беше обявила открито на света намерението си да състави списък от откраднатите и похитени нейни наследства, имуществва и достойния. По-паметливите веднага се досетиха кой през вековете, пък и в по-нови дни, най-безпардонно бе посягал с крадливи ръчички на владенията на „Мечката“, която обаче винаги досега

е успявала да запази „тайгата“ си и главно пълната с приказни съкровища своя „бърлога“.

Списъци като утвърдения с указа на Путин от 18.1.2024 г. все пак не се правят току-така. И ако са тръгнали да ги правят, то едва ли е за да припомнят на Кремъл само възгорчивия вкус на едно или друго похитено негово доверие, неискрени съюзи и случайни попутчици в историята или просто дадена „дума от джентълмени“. Такива списъци се правят, за да бъдат сложени един ден на преговорната маса и под тяхната тежест да се огънат не само краката ѝ, но и самодоволната воля на отсрещния събеседник.

Вярно е, че светът все още не е забравил признанието на лорд Палмерстън, че Англия няма вечни приятели, а само вечни интереси, но светът помни и такива простодушни откровения като това на г-жа Мадлин Олбрайт и на иначе Желязната лейди Тачър, която рядко се изказваше неподготвена. Но нали

Има теми и въпроси, за които определението за давност е най-малкото неподходящо. Интересът към тях никога не е отслабвал, може би защото в мъглата от неясноти все ще се намери, както би казал Радичков, „я сврака да се обади, я куче да залае“, я и трите вещици от „Макбет“ в един глас да запригласят: „Плам, пламти! Котел, бълбукай! Агска смес мехури пукай!“

Нито една от техните три рецепти обаче не е подходяща за случая, с който предстои да се срещнем. И все пак – като че

Император Александър Втори - Цар Освободител

Император Николай Втори

Унгарският културен институт - София и издателство „Захарий Стоянов“

имат удоволствието и честта да Ви поканят на

паметна вечер за Чавдар Добрев и представяне на книгата „ЧАВДАР ДОБРЕВ – ЧОВЕКЪТ КРЪСТОПЪТ“

05.02.2025 г. (сряда) - 17,30 ч. • ул. „Аксаков № 16 Унгарски културен център

винаги има и първи път! Те бяха споделили твърде неразумно, че е недопустимо огромните богатства на Русия да са достойни единствено на нея и че трябва да бъдат поделени и с други членове на „човешкото общезжитие“. Едва ли някой се съмнява, че под тази съвкупност те разбираха най-вече себе си. Но недооцениха, че не трябва да глас да изричат това, което беше тяхна съкровена мисъл и надежда. Путин съвсем не е Мишка Меченый. И ако онзи можеше да остави без ответ непредпазливите съждения на двете дами, този блъсна право в очите им като резолюция предупреждението да не си и по-

ЖИВЕЙ, ПРИЯТЕЛЮ, ЖИВЕЙ!

На Матей Шопкин

Евстати БУРНАСКИ

Живей, когато имаш всичко, или от всичко си лишен и късаш думите на срички, за да не паднеш в техен плен.

Живей, когато ти се плаче или от плач си отвратен от бели вълци и гризачи, които ровят в твоя ден.

Живей с умората на всеки, сънувай неговия сън, и ако всичко си отрекъл - повикай Слънцето отвън.

Живей, когато те разлюбят светкавици и ветрове и нежността започне грубо с метални устни да зове.

Живей, дори да си измамен от собствената си съдба и вместо да усетиш рамо - усещаш нечий нож в гърба.

Живей за всичко! А когато в живота всичко изгори, вдигни се пак и без остатък останките му събери.

Живей и всяка агска жега с капчукова вода полей! Дори да ти ковът ковчега - живей, приятелю, живей!

мислят, че „мечката“ няма да опази „тайгата“.

По стандартите на историята Съединените щати са млада държава. Не просто по-млада от Русия, а и от Большой театър дори. Но това съвсем не означава, че те не се досещат за какво иде реч и главно – че не разбират от сделки. И че сигурно са се подготвили отдавна за часа, когато Русия ще предави законните си претенции по някои не особено известни и умишлено премълчавани факти от иначе кратката биография на САЩ като лидер на англосаксонския свят.

Един от тези факти е най-често коментиран публич-

но, макар и обвит в мъглата на недомлъвки и взаимно отричащи се твърдения.

Това е случаят с Аляска.

Има една полушеговита, полусеирозна руска песничка с особено многозначителен припев: „Не ваяляй дурака, Америка!“ – „Не се прави на ударена, Америко!“ Този припев, макар да не казва всичко, казва твърде много по случая.

Ще се спрем по-нашироко по този казус, но първо ще припомним и един друг факт – повече от сто години Русия води необявена война срещу цели финансови кланове, съградили самата Федерална резервна система на САЩ.

На стр. 10